

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 67/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против туженог Република Србија, чији је заступник Државно правобранилаштво РС, Одељење у Лесковцу, ради исплате, вредност предмета спора 1.900,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1710/13 од 09.05.2014. године, у седници одржаној дана 29.10.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1710/13 од 09.05.2014. године.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Врању, Судска јединица у Прешеву П 165/13 од 28.10.2013. године, у ставу првом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 1.000,00 динара, са законском затезном каматом од 08.04.2005. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу плати износ од 900,00 динара са законском затезном каматом од 06.04.2005. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев за досуђење затезне камате на износ од 1.000,00 динара од 06.04.2005. године. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу плати трошкове поступка у износу од 38.300,00 динара, са затезном каматом на износ од 34.500,00 динара почев од 28.10.2013. године до исплате. Ставом петим изреке одбијен је захтев тужиоца за досуђење трошкова поступка у износу од 9.000,00 динара са затезном каматом почев од 28.10.2013. године до исплате. Ставом шестим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца да се обавезе тужени да плати законску затезну камату на трошкове поступка на судску таксу од 3.800,00 динара од 28.10.2013. године до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1710/13 од 09.05.2014. године, у ставовима првом и другом изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставовима првом и четвртм изреке, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу плати износ од 1.000,00 динара са законском затезном каматом од 08.04.2005. године, те обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара са законском затезном каматом. У ставу трећем изреке одбијена је као

неоснована жалба тужиоца изјављена против одлуке из ставова другог и петог изреке првостепене пресуде. У ставу четвртом изреке обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове жалбеног поступка, а у ставу петом изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11) да се дозволи одлучивање о ревизији тужиоца, ради уједначавања судске праксе. Побийана одлука је заснована на примени материјалног права у складу са праксом ревизијског суда у овој врсти спора. Потраживање које тужилац захтева, по основу неисплаћене накнаде за спроведено вештачење у судском предмету Општинског суда у Прешеву П 729/04, има карактер накнаде штете због неправилног рада државног органа – суда у смислу члана 172. Закона о облигационим односима. Застарелост таквог потраживања се цени применом члана 376. Закона о облигационим односима, којим су прописани рокови застарелости потраживања проузроковања штете, како је то образложио другостепени суд. Како тужилац није остваривао потраживање у судском поступку у оквиру прописаних рокова застарелости, то је за последицу имало одбијање тужбеног захтева, по преиначавајућој пресуди у жалбеном поступку. Такође, не постоји потреба да се расправи правно питање од општег интереса или у циљу равноправности грађана, нити потреба за новим тумачењем права.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да није дозвољена.

Наведени спор има карактер парнице о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у износу од 1.900,00 динара, што је значајно мање од 3.000,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. У парницама о споровима мале вредности ревизија није дозвољена, према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Из изложеног разлога, применом члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења, на тај начин што је ревизија тужиоца одбачена, као недозвољена.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић